

Adam El Chaar
PRAHA ZLÍN PRAHA

**PODPOŘTE NAKLADATELE
PŘÍMÝMI NÁKUPY
NA JEHO ESHOPU**

**knihy, CD, DVD
a digitální produkce
se nabízí zde**

<http://www.eshop.carpe.cz>

**JE TO
KROMĚ JINÉHO**

LEVNĚJŠÍ!

Děkujeme a vážíme si Vaší přízně!

Adam El Chaar

PRAHA ZLÍN PRAHA

2016

Adam El Charr

Praha Zlín Praha

Používání elektronické verze knihy je umožněno jen osobě, která ji legálně nabyla a jen pro její osobní a vnitřní potřeby v rozsahu stanoveném autorským zákonem. Elektronická kniha je datový soubor, který lze užívat pouze v takové formě, v jaké jej lze stáhnout z portálu. Jakékoliv neoprávněné užití elektronické knihy nebo její části, spočívající např. v kopírování, úpravách, prodeji, pronajímání, půjčování, sdělování veřejnosti nebo jakémkoliv druhu obchodování nebo neobchodního šíření, je zakázáno! Zejména je zakázána jakákoliv konverze datového souboru nebo extrakce části nebo celého textu, umístování textu na servery, ze kterých je možno tento soubor dále stahovat, přitom není rozhodující, kdo takovéto sdílení umožnil. Je zakázáno sdělování údajů o uživatelském účtu jiným osobám, zasahování do technických prostředků, které chrání elektronickou knihu, případně omezují rozsah jejího užití. Uživatel také není oprávněn jakkoliv testovat, zkoušet či obcházet technické zabezpečení elektronické knihy.

© *Adam El Chaar, 2016*

© *Carpe diem, 2016*

Photo cover © *Barbora Benčíková, 2016*

www.carpe.cz

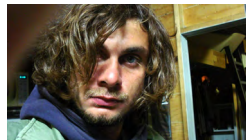
Made in Moravia, Czech Republic, EU

ISBN 978-80-7487-201-3 (epub)

ISBN 978-80-7487-202-0 (mobi)

ISBN 978-80-7487-203-7 (pdf)

O autorovi

Adam El Chaar začal psát v patnácti letech poté, co si přečetl sbírku básní Jima Morrisona *Divočina*. Jeho první báseň byla o pavoukovi, který mu lezl po noze. Potom, co zjistil, že ho psaní baví, zkusil to i s povídkami a zjistil, že ho to baví víc než básně. A že mu to i jde líp. Básně ale neopustil. Při psaní povídek volně přechází z reálných situací do (bá)snivých rovin. Mísí realitu se svými pocity, tedy to, co se děje kolem něj, s tím, co se děje v něm.

Prvně publikoval na gymnáziu v oficiálním školním časopise *Generace* a v podzemním studentském časopise *Degenerace*. Na vysoké škole se zamiloval a během tříletého vztahu nepsal. První povídka po této přestávce se jmenovala *Víkend*. Vyprávěla o skomírající milostné romanci a vyšla v literárním obýdeníku *Tvar*. El Chaar tam pak publikoval anuálně až do odchodu Boženy Správcové z redakce. Souběžně publikoval také v internetovém obměsíčníku *Divoké víno*, kde mu byl nakloněn Ludvík Hess. Svou tvorbu tam dodává dodnes. Dvakrát se objevil v *Psím víně*, jednou v revue *Protimluv*. Psal do několika internetových i tištěných novin jako *Blesk*, *MF DNES* nebo *Rockandpop.cz*. Momentálně pracuje jako administrátor blogu a diskusí na *iDNES.cz*, kam se dostal skrz psaní svého blogu. V roce 2014 mu vyšla prvotina **Zlín Praha Zlín** (digitálně, Carpe diem).

O díle

V pokračování úspěšné prvotiny *Zlín Praha Zlín* autor nadále pendluje mezi dvěma konci republiky. Nakouknout s ním můžete také do Berlína a Cagliari. V povídkách zachycuje své představy o minulosti a budoucnosti, víru i strach. Nezávazně konverzuje s něžným pohlavím. Na Andělu potkává tajemnou dívku, která mu nedá spát. Autora tak poblázní, že přestane psát.

PRAHA

Sabotáž solárka

Dělám na louce u Benešova svíčku a ty si leháš vedle mě, aby sis se mnou vyfotila selfie, kterou si dáš na svůj profil V kontaktě, aby tvůj přítel žárlil, protože včera někdo poustnul fotky, jak se vožralej culí od ucha k uchu, z každé strany jednu Rusku. Na fotce mám ústa od kebabu a náplast na bradě, protože jsem se zase řízl při holení, a ty lišácky mrkáš. Asi určitě bude žárlit a chtít rozbít kompjůtr.

Na Konopišti všude piští pávi a bažanti a koroptve se páří v neskutečně zelených zahradách, kde dřív Ferdinand d'Este pěstoval konopí a lovil dvacet zvířat denně. Poctivě je nechával vypávat, dokud nevyrazil na výlet do Sarajeva a sám tam nekoupil kulku.

Trhám ze stromu systematicky žilkovaný list a podávám ti ho k nahlédnutí: „Ten zázrak!“ Ale ty to tak nebereš. Zapiš-tím jako páv a zmrskám tě klackem s alibi, že ti představím ten český zvyk: „Hody hody doprovody.“ Fotíš šneka. V depresi ležím v trávě v Růžové zahradě a chci spát, plynout, splynout, ale tvá netrpělivost mě budí.

Chceš pokračovat, stíhat solárko a běhat po běžícím pásu ve fitku a nechat se okukovat svalouši. Spěcháš, chceš to useknout, tak tě schválně беру oklikou. Jdeme kol vyschlého rybníka, u něhož nápis „Nevstupovat! Nebezpečí výbuchu!“ působí bizarně. Navrhuju vyzkoušet to a ty říkáš: „Běž.“

Sedám si na pařez, kochám se Konopištěm a jen tak sedím a medituju. Taháš mě za rukáv.

„Ty se neumíš zastavit?“ obořuju se.

„Ne.“

„Tak se to nauč.“

„Já se to nechci naučit. Mám ráda aktivní odpočinek, ne pasivní.“

„Ale aktivní je právě uvolnit se a žít okamžikem. Pasivní je pořád dodržovat nějaký plán.“

„Ne, to je právě aktivní. Pasivní je někde celý den sedět a meditovat.“

„Neříkám, že máš sedět, ale zastavit se a nadechnout, oprostít se od chodeb města. Pak se začnou dít věci.“

„Ale ty se zastavuješ pořád.“

„Čím víckrát, tím líp.“

„Mě nebaví pořád být ztracená v lese.“

„To se neztratíš. To se právě najdeš.“

„Ale vždyť ani nevíš, kam jdeme.“

„Vím. Mám orientační smysl.“

„Tak pojd'me.“

„Já nejedu někam, abych šel na nějakou prohlídku a zase jel zpátky. Jedu vypadnout.“

„V tom jsme rozdílní. Já potřebuju pořád něco dělat – poslouchat, číst nebo se na něco dívat.“

„Už s tebou nikam nepojedu.“

„Já s tebou nikam nepojedu.“

Pokračujeme v cestě a příroda nás usmiřuje. Z kono-pišťských kotárů se náhle noří sloup se sochou Sapfó, známou básníčkou z ostrova Lesbos a taky Lípa stříbrná. Fotím tě a vysvětluju ti rozdíl mezi slovy rozkoš a rozkošný. Je propastný.

„Rozkoš se často spojuje se sexem. Ale říct o sexu, že je rozkošný se dá jen ironicky. Když nějakému klukovi řekneš, žeš s ním prožila rozkoš, zapýří se, ale říct mu, že to s ním bylo rozkošné...“

Ve skupince obzvlášť košatých stromů sedí rodinka. Ptáš se jí na cestu do Benešova. Zatím lezu na strom a užívám si každou chvílku. Dochází mi, že se tak přírodně cítím vlastně díky tomu, že jsi městská holka. Být tu s nějakou hipísáckou objímačkou stromů, asi bych horoval pro návrat do Prahy jako ty. Že se protiklady přitahují a kompromisy jsou dobré hnojivo budoucnosti.

Poradí ti cestu.

„Oni možná sami neví, kde jsou. Věř mně. Dělej, co ti říkám já,“ parafrázuju Bohumila Stejskala opilý oklikou do zakleté reality. Svítí slunce, lehce prší a všechno je zelené úplně jak na Zélandu teď v raném rozbřesku jara, kdy je ta zelená ještě svěží, každý rok stejně nová, načež se i na tuhle novorozenou nevinnost začne vztahovat vor v zákoně stárnutí – rituál barvení.

Mezi tou vlhkou zelenou prosvítne pár snově červených stromů jak z filmu Kim Ki-duka. Červená se rusky řekne krásná. Červené jsou spánky bažantů, kteří se tu všude krotce kradou, protože ozvěna Ferdinandových výstřelů, který si vždy, když skolil jedno zvíře, řekl do deště: „Eště!“ a znova nabíjel, už utichla.

Už nespěcháš.

Učíš mě jíst jetel a já tě učím vystřelovat pampeliškové květy.

„Ale jsem ráda, žes mi dal do těla. Lesně.“

Nesnesitelná těžkost lehkosti Bytí aneb Čau

Psaní je na ní. Únik, potřeba, třeba běžet Petřínem mezi líbajícími se páry. Ze všech sil se na svátek lásky snaží svými dotyky a slovy zachytit trest' toho citu, který zrovna raší a roste všude kolem a já šťasten, že jsem zproštěn té tryzny, pobíhám kolem. Zase jsem neodolal se sát, psát, vypsát, vysát, vyspat se ze svých dojmů, pojmů, příčinlivě vzpomínat, ostře a přiměřeně oplzle volit slova, abych si zachoval zdání výjimečnosti, kterou je ve skutečnosti jen moje samota.

Nastoupil jsem do tramvaje na Andělu a uviděl Adělu, to jsem ji ještě neznal. Sedl jsem si a sledoval ji v odpoledním slunci. Díval jsem se na ni a ona uhýbala, tak jsem taky uhýbal, ale pak jsem jednou neuhnul a ona taky neuhnula. Naše pohledy se setkaly a na vteřinu setrvaly. V tom mém byl brutálně něžný

zájem lízlý vstřícnou chlípností a v jejím mírný údiv. Velmi filmové.

Vypadala jako ze scény nějakého nového artového snímku postmoderní pražské vlny – fialové šaty a zelené punčochy nebo možná naopak, černé mozaikovitě náušnice odrážely slunce. Vystoupila na další zastávce. Na další jsem vystoupil z té devítky já a nastoupil do další dvacítky. Tam zase stála ona, patnáctka.

Mírně se usmála, což mi opravilo dojem, že předtím vystoupila proto, že jsem na ni tak hleděl. Zahleděl jsem se do ní, a tak nešlo jinak, než jí teď natvrdo vyseknout poklonu, že jí to sluší. Viděl jsem, že tuší, že můj zájem není čistě vizuální. Usmála se na mě jako Keira Knightleyová na Michaela Fassbendera v Nebezpečné metodě, když ho přemlouvala, aby jí místo té věčné psychoanalýzy naplácal řemenem.

Zeptal jsem se, jestli by nešla třeba na koncert a ona, že by šla ráda, ale je moc mladá. Tuto výmluvu jsem ještě neslyšel. Kolik jí tedy je? Patnáct - tolik kolik mně, když se narodila. Navrhl jsem tedy divadlo. Řekla, že možná. Vystoupila na Malostranské, kde na ni čekal lehce prošedivělý, také usměvavý otec. Šli do Besedy na výstavu Saudka. Vystoupil jsem za ní. Koketně se ještě ohlédla. Filmově.

Na fejsbuku mi napsala, že jde druhý den do Letňan na Majáles, tak jsem se tam taky vydal a marně ji hledal mezi milionem účastníků. Hodně holek. Rýmovaná realita. Kdo ovládne svůj strach, ovládne svou depresi. Kdo ovládne svou depresi, ovládne svůj život. Nečekej, nepřestávej.

Čekal jsem ve frontě na kukuřici a zapředl rozhovor s blondátou Eliškou. Měla sladký úsměv jako Iveta, ta Iveta, po které je veta. S klasem jsme pak šli na Kluse, který místo Ivety zmínil Zaorálka a poslal svou energii tibetskému lidu se slovy „Nenechme nás zabíjet“. Spustil sadu veselých songů a cválal jak zjančený po pódiu zabíhajícím hluboko do publika.

Zapadalo slunce, z pódia občas vystřelil ohňostroj a za kapelu se promítaly mandaly. Klus s čakrami rozprouděnými červeným vínem poskakoval, jako by chtěl vyskočit z těla, jako by ho zrovna pustili z kazajky a před každou písničkou říkal: „Dobry večer.“ Každou chvíli se taky ptal: „Milujete lásku?“ nebo „Jste sluníčkoví lidé?“

Eliška byla kadeřnice. Říkala, že chodí klienty stříhat k nim domů, tak jsem si sundal kapuci a řekl: „Chtělo by to zkrátit, nemyslíš?“ Zasmála se a namítla, že k chlapům už stříhat nechodí, protože tuto službu často špatně chápali, pletli si stříhat a stříkat.

Adélu jsem nikde nepotkal. Desetitisícihlavé moře vířilo v mnoha proudech osudů a průhledů. Ta energie ve mně vygradovala na koncertě Midi lidí v jednu ráno. Pak jsem stál u zábradlí a najednou se na mě pověsila jedna holka a vyčetla mi, že se vůbec nebavím. Pak mi dala pusy a objímala mě. Bylo to celkem příjemné. Zeptala se, jestli s ní půjdu na rande. Řekl jsem, že jo.

„Takže ti nepřipadám úplně hnusná?“

„Ne.“

Říkala, že hraje poker, tak jsem se zeptal, jestli zná Novotného. Významně zvažněla a řekla, že jo a že mu dala i pár informací do jeho byznysu.

„Za kolik?“

„Nic mi za to nedal.“

Bulvární bonzačka, a ještě blbá. Furt sháněla cigáro a dávala mi podržet svoje víno, takže jsem se brzy omluvil, že jdu na záchod a odešel na vedlejší stejďž. Pak tam přišla taky, báněla a popotahovala. Byla v prdeli jak Iveta. Zahnal jsem pocity viny, které jsou kostrou deprese, s níž jsem jí právě odmítl pomoci.

Dostal jsem ale strach, že se mi to vrátí. Vytanul z minulosti. Vína se někdy tváří jako láska. Když ji člověk zamění, stane se strůjcem masochistické karmy, která pohltí slunce jako falešné ego.

Vina je brutální múza, kterou pronásleduješ. Pomrkává po tobě a odmítá tě. Cítíš slast z pokání, ale to pokání je falešné, protože je to pokání k člověku, ne k bohu. Vede k područí a strachu místo k bezpečí a víře jako láska.

Podíval jsem se na tu troskotající dívku a bez soucitu dupl na jednu z petek, které se válely po zemi. Začal jsem trsat. Pohyby svého těla jsem se pokoušel znovu nastolit svou rovnováhu v čase. Když na mě padl strach, ztuhl jsem, zmizel, ale pak to zase rozhýbal, zjevil se, uvěřil a časem i chytil rytmus, pak se otočil a už tam nebyla. Šel jsem za jinou a řekl: „Čau.“

Je zábavné porovnávat reakce. Takové Čau je třeba na Zélandu běžnější, než kašel. Proto už tam nemá takový účinek. V Česku je Čau pořád v plenkách. Následuje udivený výraz a zpětné Čau vyřčené tónem: „Tos mluvil na mě?“ Pak je to najednou jednoduché. Rozmluvím je a rozesměju. Seznámení s novým člověkem posvětí všechny události, které předcházejí, protože je to Osud, smysl.

V ranním metru seděla zrzavá Slověna vracející se z šich-ty v gumárně Continental. Vlastně ji z ní odvezla sanitka, protože se tam pozvracela a pak omdlela, ale teď už byla v pohodě a usmívala se. Vždycky se s někým chtěla seznámit v metru.

Domů jsem přijel s ránem roztoužen a nechtělo se mi spát jako Filipu Topolovi v písničce James Dean. Chtělo se mi dál žít, budovat, objevovat iluzi na běžícím pásu pomíjivých po-int. Ta protržená blána reality se spánkem zacelí a ráno to začne nanovo.

Konec a začátek jsou největší droga. To skutečné je ale za nimi, za emocemi, za věcmi, kterými si tak rádi krátíme čas a necháváme se jimi řídit. Přitom když je člověk zahodí, na ten prchavý moment je svobodný. Zahodit je je víra ve vědomí, lpět na nich je strach a nevědomost.

Když je člověk zahodí, cítí nesnesitelnou lehkost bytí, která je těžká v tom, že zjistí, „jak je to všechno vlastně lehké.

Je těžké cítit nepochopitelnou neschopnost to dělat pořád a navždy, lítost nad minulostí. Ta ji pak promítá do budoucnosti. Protože budoucnost je vlastně minulost a v pochopení minulosti je klíč k budoucnosti a všechno je to pořád přítomnost. Každá sebe banálnější situace dává všechny odpovědi na otázky Bytí.

Ta lítost je chaos emocí a jediná jistota co se týče pokroku, tvorby reality, budování života, realizace snu, spojování duality, její rození a ničení, je odvaha-víra. Její opak je pak strach-nevíra nebo taky víra, že je to špatné.

Střídají se a stírají v dešti vteřin. Život.

Spánek.

Horko

Slunce pálí. Sauna, nausea, pot. Domy skýtají plot proti neúprosnému slunci na cestě městem. Zpomaluji ve stínu, ale hned na příštím rohu horko trhá rekordy. Pražané se plouží a horují na horko jako zhýralí Káhiřané. Prahnou po siestě. Moudří ti jen obestření vzdušným oděvem, na chodidlech jen přivázanou podrážku či bosí. Blázni téměř nazí sklízí závistivé pohledy byznysmenů, kteří za své postavení platí poslušností trýznivému dres kódu.

Nyní ženy – všude kolem obnaženy, v sex-appealu dokořán rozpraženy spolu se sluncem praží Pražany nohami a rozhalenkami. Muži řízení přírodními zákony na ně vrhají frustrované pohledy. A ony? Spokojeny. A oni? Neukojeni.

Loudavě jako beduíni z Karáčí kráčí do křáčí, které buď popíchá, nebo pohladí. To se dozví.

Daleko je daň zimy. Léto!

Plný proud, kornout zmrzliny, sliny se sbíhají na víc než jen na rub a líc, které máš stále – sluhu a krále. Den se s nocí prolíná, do srdce ti zatíná hlavu had. V novém opojení jsme obojetní – noc i den.

Tropickým vzduchem proudí intence malátných jižanů.
Po západu slunce se pocit změnil z denního běsnění v noční básnění.

Myšlenky se zpomalí. Měsíc hřeje.
Němá tvář přitahuje pohledy.
Obzor zůstává růžový a tyrkysový.
Něžné pohlaví zakrývá jen nejintimnější partie.

Famózní Soňa z FAMU

Opustil jsem svůj pavučinami prorostlý pokoj, který už půl roku nepoznal ženskou ruku (žiju tam půl roku), a na Palačáku vylezl z metra.

Lípy voní něco vo ní, saju je nosem, spolu se zplodinami velkoměstského provozu je to zvláštní směs romantiky. V noci se mi zdálo o jedné holce ze Zlína. Nedávno jsem ji viděl na tablu. V tom snu jsem ji miloval a domluvil jsem se s ní, že spolu budeme na nějaké akci tančit. Tam jsem ale zjistil, že nemá nohy, místo nich má protézy a vůbec jsem se k ní neznal.

Cítil jsem se pod psa. Za železničním mostem se blýskalo, dusný vzduch proudil, energie heatu a hejtu se bily v nepředvídatelných interakcích. Na náplavce sedělo pár ovíněných párů těšících se dešť.

„All the children are insane waiting for the summer rain, yeah,“ zakřičel jsem lajnu z The End. Byl jsem sám, nebylo proč moknout, tak jsem šel podél Vltavy do centra. Když začalo mírně kropit, postavil jsem se do futer Duende. Vrazila do mě Soňa a její oči hřměly a blýskaly jako nebe nad Prahou.

Znám ji z jedné akce ze Zlína. Křehká víla, ale tvrdošíjná duše. Její pohled píchá jako dýka, kterou má vytetovanou na vnitřní straně zápěstí. To je to místo, které když vám žena ukáže, tak je podle odborníků na řeč těla připravena sdělit vám číslo svého pokoje.

Telefonovala opodál a z kočičích hlav se odpařovala typická vůně. Pršelo jen mírně. Nevěděl jsem, jestli mě poznala a jestli jo, jestli na mě vzpomíná v dobrém, tak jsem tam jen dál stál a čekal, až půjde zpátky. Když se vracela, usmála se a dala mi free hug.

„Co tu děláš?“

„Jsem teď v Praze. Jsi tu s někým?“

„Jo, ale pojď přisednout.“

„A s kým?“

„S přítelem.“

„S kameníkem?“ Byla o něm tehdy řeč. Měl ji mít pevně v ruce.

„Ne, ten to neustál.“

„Fakt?“ neskrýval jsem radost

„Ale s jiným,“ sevřela soucitně rty. Ženě z paměti zájem muže hned tak nevyprchá.

„S novým?“ zeptal jsem a setrvačně veselým tónem v hlase skrýval zklamání z odsouvající se představy volného ringu.

„Jo, to ti pak řeknu. Pojď za náma.“

„Nechci křenit.“

„Klidně křeň.“

Kromě jejího přítele tam seděl ještě kamarád.

„Adama jsme potkaly s Barčou ve Zlíně na koncertě Fertilizeru,“ představila mě.

„Čau. Čau, Adam.“

„Stály jsme tam s Danem a s Geňou a on tam přišel za náma. Když jsme mu podávali jointa, tak řekl: ‚Já nehulím. Ani nepiju. Hledám svou duši.‘ Takže okamžitě miláček. Pak jsme tančily a on nám přinesl vodu.“

„Jó, stačí málo,“ zasmál jsem se zkušeně. „Duše a voda.“

Její přítel vypadal jako blondatý Pavel Liška a necítil jsem z něj ani náznak žárlivosti. Ten druhý byl takový radiantní a usměvavý.

Bezvadně se mi s ní bavilo. Dlouho jsem se s nikým dobře nebavil, vlastně jsem se dlouho vůbec s nikým nebavil.

Dobrá konverzace je jako zpověď – spojení, odpuštění, osvícení, krok do budoucnosti.

Soňa je invazivní, invitativní, invenční, iniciativní a lehce iracionální – všechno, co se mi na holkách líbí, co ani nevím, jak mi chybí, když to zrovna nemám přímo před sebou, tedy když mi to vlastně nechybí. Není divu, že je věčně zadaná. Sledoval jsem jejího chalana. Rozcuchaný komiksový týpek s rozvázanýma keckama.

Přestože jsme se tehdy ve Zlíně viděli jen krátce, Soňa se se mnou bavila, jako bychom byli staří známí. Nebyla to póza, spíš provázanost z minulého života. Nebo prostě jenom šarm. Už tehdy jsem jí řekl, že mi připomíná bývalou, podobná energie. Tenkrát mě politovala stejně jako dnes. Byla to jedna z těch sebevědomých holek, které upřímně litují kluky, kteří je nemohou mít.

„Jdu se za chvíli podívat za kámoškou na klauzury na UMPRUMku,“ prohlásila.

„To je dneska? Tam jdu taky.“

„Pojď se mnou.“

Její kluk tam měl dojít později. Šel ještě s kámošem pracovat na filmu, který spolu dělají o muži, který se rozvedl a zůstal mu jen pes. On se postupně stává tím psem nebo tak něco. Rozloučila se s přítelem zamáváním a kámošovi vlepila vlhký polibek. To bylo hodně alternativní i na umělecké kruhy.

„Ty jo, myslel jsem si celou dobou, že tvůj kluk je ten druhý.“

Přimělo mě to zamyslet se nad tím, jak se chovám ke klukům holek, které se mi líbí. Věnuju jim úsměvně okázalý zájem působený asi pudovým puzením k agresi. S jejím skutečným přítelem jsem se zas bavil jako s neškodným betasamcem. Naštěstí nikdo nic nepoznal.

„To je kámoš,“ zasmála se.

Proč jsem si to myslel? Divné vibrace. Co se vlastně stalo s kameníkem?

„Řekla jsem si, že mu dám všechno. A udělala jsem to. Ale on na to nedokázal reagovat.“

„Co bylo symbolem toho odevzdání? Sex?“

„Dala jsem mu svoje tělo, ale pro mě to znamenalo mnohem víc. A on mě odmítl.“

„Asis nastavilas moc vysokou laťku.“

„Vysokou laťku?“

„Jako žes mu to dala moc rychle a on zrovna neměl dost, aby dorovnal sázku. Láska je jako poker, kde jeden vsadí a ten druhý musí dorovnat. Když nemá nebo si nevěří, musí skončit.“

„Aha. No, pak jsem potkala toho kameníka a ten hned, okamžitě, že mi udělá dítě.“

„O kameníkovi jsme se bavili teď, ne?“

„Ne, to bylo o filmařovi předtím, než jsem začala chodit s kameníkem.“

„Aha.“

„Kameník teda hned, že mi udělá dítě a já jsem s ním do toho hned šla. Kdyby to dítě udělal, tak bych s ním asi pořád byla. Pak sliboval, že mi udělá další věci a další, ale nedělal nic. Já animuju, pořád kreslím, pořád něco dělám, ale kameník je zdlouhavý, pomalý.“

„A to tě nebavilo.“

„Ne. Navíc nám to moc nešlo v posteli. Říkali jsme si pořád, že se to časem naučíme.“

„Že se to zlepší.“

„Chápeš, on je kameník, takže buší. Já jsem květina, takže potřebuju...“

„Opatrně.“

„Trochu jsem ho to naučila, prostě: ‚Počkej, uklidni se.‘ Ale bylo to takové... Jak bylo tempo v sexu rychlé, tak ve vztahu bylo pomalé. Chtěla jsme s ním být a on třeba tvrdnul na fejsbuku.“

„Nedíval se na porno?“

„Díval,“ vytřeštila na mě oči, jako že jsem na to kápl. „Jsem za ním jednou přišla, dala mu pusku, podívala se na počítač a vyskočí na mě horny bitch. Jsem se zavřela v pokoji, tekly mi slzy a napsala jsem na dvě stránky, co v životě chci. Nějak mě to dostalo. Ne, že bych se s ním kvůli tomu rozešla, ale od té doby už jsem to brala jako: „Ukaž, co máš.““

„A on to neměl.“

„Ne. Ale už jsem to neřešila. V té době mi začal psát filmař. Nejdřív jednou za měsíc esemesku, ale nadupanou. Já jsem mu odepsala vždycky dlouhý text přes několik esemesek, protože toho ve mně bylo moc. Ale vždycky to končilo: „Čau, měj se.“ Nevěřila jsem mu. Já jsem se mu dala a on mně ne, měla jsem to uzavřené. Časem se jeho esemesky zestručnily, třeba: „Mám tě v srdci“. Pak jsme se potkávali na FAMU, chodili kolem sebe a cítili, jak ta energie probíjí, nešlo to nějak...“

„Ovládnout.“

„Teď jsme spolu už nějakou chvíli a on je čím dál větší miláček.“

„Omotala sis ho kolem prstu?“

„Chce si mě vzít,“ prohodila jen tak mezi řečí. „Určil už i místo na nějaké vesnici. Pak řekl, že tam náhodou budou točit i film. Ten film se jmenuje Svatokrádež.“

„To je jako náhoda?“

„Prý jo.“

Vešli jsme do UMPRUMky, která přetékala avantgardní mládeží a vystoupali do třetího patra, sekce sklo. Představila mě třem kámošům, kteří tam stáli.

„Robert, to je ten kameník,“ říká najednou.

„Aha, Adam. Těší mě.“

„S Adamem jsem se seznámila, když jsme byli spolu,“ vysvětlila kameníkovi.

Představoval jsem si ho jako chlapa jako horu. Zrzoun jak z Beverly Hills se vyhoněně křenil.

Soňa to měla parádně poklizené. S tímhle jsem byla, s tímhle jsem a to proto a proto. Takhle to bylo, takhle to bude. To, co mi říkala, znělo jako neprůstředlná obhajoba před soudem. Jistota, s jakou vše tvrdila, mi na tom haprovala. Nechávala trochu prostoru pro mystično – pootevřený konec se svatbou ve vesnici, kde budou točit film Svatokrádež. Bylo to celé jen film?

Šla časem s pulzující energií, jež ji vedla podél čaker ke kráse, s jasnou termovizí, jejíž žár mě přitahoval – její rázný krok, její hmatatelnost, jíž mi ale nebylo souzeno se dotknout, jen si s ní a o ní povídat.

Když je někdo takhle skutečný, osvobozuje všechny kolem sebe. Posedlost v druhých působí ti ztracení, ti mimo, kteří sají světlo jako černé díry. V přítomnosti skutečných se ocitnete ve stavu beztlíže a odrážíte se od nich k poznání.

Prohlídl jsem si se Soňou pár sklínek a pozoroval, jak kameníkovi povadl úsměv a sklopil zrak do země.

„Já mám ohledně svého bývalého vztahu hodně pochybností a nedokázal bych říct, jak to bylo. Těch verzí je víc, ne?“ zašeptal jsem Soni

„Když víš, kam jdeš, musíš vědět, odkud jdeš.“

„A s tím filmařem teda chceš být, jo?“

„Pokud mi udělá zdravé děti a bude se o ně starat, tak jo.“

Všude bylo horko a otevřenými okny dovnitř vanul lípou provoněný vzduch. Šel jsem si prohlídnout výstavu. V jedné místnosti stál filmař.

„Kde máš ženu?“

„O patro níž,“ usmíval se osvíceně. Vešel Lucien Zell.

„Hey man, you came to enjoy some art?“ zeptal jsem se a podal si s ním levou ruku, protože už vím, že pravou nemá.

„Yeah, but it's so hot,“ odpověděl znaveně a podal ruku filmařovi, který na něj napřáhl pravou stejně jako já kdysi, takže se pozdravili jako děti. Pořád se osvíceně usmíval, a pak odešel.

„Yeah, but people are cool when it's hot. Hot si cool.“

„Yeah, sometimes it's cool and hot at the same time.“

V obrazárně jsem se zeptal holky, která byla celá v červeném, který obraz se jí nejvíc líbí a čekal, že ukáže na nějaký červený, ale ukázala na tyrkysovou abstrakci, kde byla pak ještě tmavě modrá a černá, ale mezi halabala naplcanou barvou tam byla omylem i trocha červené. Byla z Akademie výtvarných umění.

„Avačka, jo? Slyšel jsem, že tam jsou samí namyšlení lidi.“

„Někteří jo, někteří ne. Co je to vlastně namyšlenost?“

„Když si někdo nevěří. Nevěří, že dosáhne toho, co chce. Obrní se vůči okolí, namyslí se.“

V jiné místnosti seděla na židli holka a usmívala se.

„Čemu se směješ?“ zeptal jsem se jí

„Na něco jsem si vzpomněla.“

„Na co?“

„Teď jsem se bavila s kamarádkou a jí přišlo divné, že jdu za týden na svatbu bývalého přítele mého přítele.“

„Bývalého přítele tvého přítele?“

„No, jeho bývalý přítel bude mít svatbu.“

„To ale je trochu divné.“

„Mně to právě vůbec divné nepříjde. Zním spoustu lidí, kteří by se nad tím vůbec nepozastavili. Kdybych šla na svatbu bývalé přítelkyně svého přítele, tak by to nebylo divné, ne?“

„Ne tak moc. A ten bývalý přítel se žení nebo...?“

„Jo, bere si ženu.“

„Já jsem teď viděl pár filmů o tom, jak se kluk, který má holku zamiluje do kluka, ale takhle obráceně ještě ne. Ale je to fajn, takový happyend.“

Vyšel jsem ven. Michal se tam hádal s přítelkyní a přihýbal si u toho z lahve vína.

Bouřka přešla jako planý orgasmus.

Vyrazil jsem na Anděla koupit rajčata.

Adam El Chaar
Praha Zlín Praha

*K vydání připravil Michal Huvar
Vydalo nakladatelství Carpe diem
jako svou 361. publikaci
v Brumovicích roku 2016
Vydání první*

www.carpe.cz

*Knihy, CD, DVD a e-knihy si můžete objednat:
Carpe diem, 691 11 Brumovice 175
tel.: 737 444 221; e-mail: carpe@carpe.cz*

Knihy pro iPad, doplněné filmy, koncertními záznamy, rozhovory, autorským čtením, záznamy z archivů, fotografiemi a dalším bohatým multimediálním obsahem, najdete v App Storu v aplikaci Carpe Diem Online.

ISBN 978-80-7487-201-3 (epub)
ISBN 978-80-7487-202-0 (mobi)
ISBN 978-80-7487-203-7 (pdf)